

NBRIS

P.G. Wodehouse, *Right Ho, Jeeves*

Copyright © 1934 by P.G. Wodehouse

Copyright renewed © 1962 by P.G. Wodehouse

All rights reserved

© 2004, 2015 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,

sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

WODEHOUSE, PELHAM GRENVILLE

S-a făcut, Jeeves! / P.G. Wodehouse; trad. din lb. eng. de Carmen Toader. – Iași: Polirom, 2015

ISBN print: 978-973-46-5615-8

ISBN ePub: 978-973-46-5692-9

ISBN PDF: 978-973-46-5693-6

I. Toader, Carmen (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

LIBRIS
WODEHOUSE

P.G.

S-a făcut, Jeeves!

Traducere din limba engleză
și note de Carmen Toader

POLIROM
2015

I-am aruncat una dintre privirile mele.

— Jeeves, i-am zis, nu m-aș fi așteptat la așa ceva din partea ta. Ești conștient că am fost treaz pînă la o oră tîrzie azi-noapte. Știi că abia mi-am băut ceaiul. Nu poți să nu cunoști efectul pe care îl are o voce entuziastă ca a mătușii Dahlia asupra cuiva pe care îl doare capul. Și totuși tu vii și-mi aduci Fink-Nottle-i. E asta momentul pentru un Fink sau vreun alt soi de Nottle?

— Dar nu mi-ați dat de înțeles, domnule, că doriți să-l vedeți pe domnul Fink-Nottle pentru a-l sfătui în legătură cu problemele sale?

Asta, recunosc, mi-a deschis o nouă perspectivă. Prins în viltoarea sentimentelor mele, am uitat cu desăvîrșire că am luat în grija mea interesele lui Gussie. Asta schimba lucrurile. Nu poți să dai de-a azvîrlita cu un client. Adică, n-o să-l vezi pe Sherlock Holmes că refuză să primească clienți numai pentru că a stat treaz pînă tîrziu la petrecerea de ziua de naștere a doctorului Watson. Mi-aș fi dorit ca individul să-și fi ales o oră mai potrivită pentru a mă aborda, dar, întrucît părea să fie un soi de ciocîrlan uman care își părăsește cuibul umed la crăpatul zorilor, m-am gîndit că mai bine îl primesc în audiență.

— Adevărat, am zis. Bine. Fă-i vînt înăuntru.

— Prea bine, domnule.

— Dar înainte de asta, adu-mi o băutură întăritoare din aia de-a ta.

— Prea bine, domnule.

Și numaidecît s-a întors cu substanța vitală.

Am mai avut ocazia, îmi închipui, să vorbesc și înainte despre aceste băuturi întăritoare ale lui Jeeves și despre efectul lor asupra unui flăcău a cărui viață se ține numai într-un fir de păr a doua zi dimineată. N-aș putea să vă spun ce conțin. El spune că un anumit sos, un gălbenuș de ou crud și un praf de piper roșu, dar nimic n-o să mă convingă că doar atât. Însă, oricum ar fi, după ce înghiți una, efectele sînt uluitoare.

Poate pentru o fracțiune de secundă, nu se întîmplă nimic. E ca și cum Natura așteaptă ținîndu-și respirația. Apoi, dintr-o dată, e ca și cum ar fi sunat ceasul Judecării de Apoi și ar fi venit cu o extraordinară înverșunare Sfirșitul Lumii.

Focuri de tabără izbucnesc în toate părțile corpului. Abdomenul se încarcă zdravăn cu lavă topită. Un vînt strașnic pare să sufle peste lume, iar subiectul devine conștient de ceva similar unui ciocan pneumatic care îl izbește în ceafă. În timpul acestei faze, urechile îi țiuie strident, ochii i se-nvîrtesc în cap și îl furnică pe lingă sprîncene.

Și apoi, exact cînd capeți senzația că trebuie să-i telefonezi avocatului și să-ți aranjezi afacerile pînă nu e prea tîrziu, situația începe să se limpezească. Vîntul încetează. Urechile se opresc din țiuie. Păsările ciripesc. Suflătorii în alămuri încep să cînte. Soarele se ridică deasupra orizontului cu o smucitură.

Și o clipă mai tîrziu nu mai ești conștient decît că pacea s-a așternut în preajma ta.

Acum, în timp ce goleam paharul, viața părea să înmugurească înăuntrul meu. Îmi amintesc că Jeeves, indiferent cât de mult ar lua-o razna uneori în privința hainelor de gală și a sfaturilor pentru îndrăgostiți, a dat întotdeauna dovadă de talent retoric, vorbind odată despre cineva care se ridică de pe lespedeza ființei sale moarte spre lucruri mai înalte. Așa se întâmpla și cu mine acum. Am simțit că Bertram Wooster care stătea proptit pe perne devenise un Bertram mai puternic, mai bun și mai rafinat.

— Mulțumesc, Jeeves, am zis.

— N-aveți pentru ce, domnule.

— Mi-a mers la inimă. Acum sînt în stare să dau piept cu problemele vieții.

— Mă bucur să aud asta, domnule.

— Ce tîmpenie că nu am băut una din asta înainte de a o înfrunța pe mătușa Dahlia! Însă e prea tîrziu să-mi mai fac griji acum. Povestește-mi de Gussie. Ce succes a avut la balul ăla mascat?

— Nu a ajuns la balul mascat, domnule.

M-am uitat la el nițeluș muștrător.

— Jeeves, am spus, recunosc că după băutura aia a ta întăritoare mă simt mai bine, dar nu mă pune prea greu la încercare. Nu sta lingă patul meu de suferință vorbindu-mi în dodii. L-am îmbrîncit pe Gussie într-un taxi și a pornit-o înainte, direct spre locul unde avea loc balul ăla mascat. Ar fi trebuit să ajungă acolo.

— Nu, domnule. După cum am înțeles de la domnul Fink-Nottle, s-a suit în taxi fiind convins în sinea lui că serata la care fusese invitat se ținea la nr. 17, în Suffolk Square, pe cînd de fapt întrunirea era la nr. 71, în Norfolk Terrace. Aceste rătăcirii ale minții nu sînt neobișnuite la cei care, precum domnul Fink-Nottle, sînt de tipul visător.

— Greu de cap, s-ar mai putea zice.

— Da, domnule.

— Și?

— Când a ajuns la nr. 17, în Suffolk Square, domnul Fink-Nottle a încercat să scoată banii cu care să-și plătească taxiul.

— Ce l-a oprit?

— Faptul că nu avea nici un ban la el, domnule. A descoperit că i-a uitat, laolaltă cu invitația, pe polița de deasupra șemineului din dormitorul în care stătea, în casa unchiului său. Prin urmare, rugîndu-l pe șofer să aștepte, a sunat la ușă, iar cînd a apărut majordomul, i-a cerut să plătească taxiul, adăugînd că nu era nici o problemă fiindcă făcea parte dintre invitații la petrecere. Atunci majordomul a negat că ar ști ceva despre vreo petrecere.

— Și a refuzat să-și scoată punga de la cîngătoare?

— Da, domnule.

— După care...

— Domnul Fink-Nottle i-a ordonat taximetrului să-l ducă înapoi la reședința unchiului său.

— Păi, și de ce lucrurile nu s-au terminat cu bine? Tot ce avea de făcut era să intre, să ia banii și biletul și gata, ar fi zburdat de fericire.

— Ar fi trebuit să menționez, domnule, că domnul Fink-Nottle și-a lăsat și cheia de la intrare pe polița de deasupra șemineului din dormitor.

— Ar fi putut suna la ușă.

— A sunat la ușă, domnule, aproximativ cincisprezece minute. La capătul acestui interval de timp și-a amintit că i-a permis îngrijitorului – casa era oficial închisă și tot personalul plecase în concediu – să-și viziteze fiul, marinar în Portsmouth.

— Ei, drăcia dracului, Jeeves!
— Da, domnule.
— Indivizii ăștia visători știu cum să trăiască, nu-i așa?

— Da, domnule.

— Și ce s-a întâmplat după aia?

— Se pare că domnul Fink-Nottle și-a dat seama în acel moment că, față de taximetrist, se afla într-o poziție care devenise cam ambiguă. Cifrele de pe aparatul de taxat atinseseră deja o sumă substanțială și nu se afla în măsură să-și respecte obligațiile.

— Ar fi putut să-i explice.

— Nu poți să-i explici așa ceva unui taximetrist, domnule. Când a încercat să facă acest lucru, flăcăul s-a arătat sceptic în privința bunelor sale intenții.

— Eu mi-aș fi luat picioarele la spinare.

— Aceasta este strategia care se pare că i-a dat prin cap și domnului Fink-Nottle. A țîșnit ca din pușcă, iar taximetristul, încercînd să-l rețină, l-a înșfăcat de manta. Domnul Fink-Nottle a izbutit să se extragă din ea și s-ar părea că priveliștea oferită de costumul de bal mascat de dedesubt l-a zguduit pînă în străfunduri pe taximetrist. Domnul Fink-Nottle mi-a adus la cunoștință că a auzit un soi de icnet șuierător și, uitîndu-se în jur, a remarcat că bărbatul se ciucise lingă gard, acoperindu-și fața cu mîinile. Domnul Fink-Nottle crede că se ruga. Fără îndoială că era un individ needucat și superstițios, domnule. Probabil un bețiv.

— Păi, dacă nu a fost pînă atunci, pun pariu că a devenit unul imediat după aia. Bănuiesc că nici n-a prea avut răbdare pînă s-au deschis cîrciumile.

— E foarte posibil, domnule, ca în aceste condiții să-i fi făcut cu ochiul un fortifiant.

— În aceste condiții și lui Gussie, aș crede. Ce naiba a făcut după aia? Noaptea târziu, Londra – chiar și ziua, de fapt – nu este un loc propice pentru un bărbat în colanți stacojli.

— Nu, domnule.

— Provoacă niscaiva comentarii.

— Da, domnule.

— Îl și văd pe bietul flăcău furișându-se pe străduțe lăturalnice, fofilindu-se pe alei, plonjind în lăzi de gunoi.

— Am înțeles de la domnul Fink-Nottle, domnule, că s-a întâmplat ceva cam în genul acesta. Până la urmă, după o noapte de coșmar, spre dimineață a reușit să ajungă la locuința domnului Sipperley, unde a găsit găzduire și un costum de schimb.

M-am cuibărit între perne, cu o expresie cam crispată pe chip. E foarte frumos să faci serviciul foștilor colegi de școală, dar nu mă puteam împiedica să cred că, dedicându-mă cauzei unui imbecil în stare oricând să rasolească lucrurile, așa ca Gussie, am acceptat un contract cam prea dificil pentru puterile unui om. Mi se părea că Gussie nu avea nevoie atât de sfatul unui om de lume cu sare și piper, cât de o celulă capitonată la balamuc și de vreo doi paznici care să aibă grijă să nu-i dea foc.

Chiar așa, pentru o clipă, m-a bătut gândul să renunț la caz și să i-l dau înapoi lui Jeeves. Dar m-a reținut mândria Wooster-ilor. Când noi, Wooster-ii, ne punem pe treabă, nu ne vîrîm atât de iute sabia în teacă. În plus, după afacerea aia cu sacoul marinăresc, orice manifestare de slăbiciune mi-ar fi fost fatală.

— Presupun că-ți dai seama, Jeeves; deși nu-mi place să insist, totuși trebuie să pun punctul pe i, că totul a fost din vina ta?